

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Namdar Rahmi Karatay ◆ Mehmet Gözükkara ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım
◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Mehmet Pektaş ◆ M. Hanefi Yılmaz
◆ Hikmet Kızıl ◆ Memik Kömekçi ◆ Mustafa İmir ◆ Yemliha Gürlek
◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Haşim Kalender ◆ Ramazan Yıldız ◆ Cahit Can

77 Sayı 21 Temmuz 2024

Komşunun Tavuğu Kaz Görünür

◆ Namdar Rahmi Karatay

Bir başa devlet tacı konsa, her şey fetholur
Kımıldansa bir zafer, öksürse hikmet olur
Karşısında insanlar hemen iki kat olur
Parmağını oynatsa, o bir işaret olur
Apar tapar yürüse herkese kız görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

İnsanların gözüne hakikat zor görünür
Al pembeyi gösterin, onlara mor görünür
Bazan kara bir marsık kıpkızıl kor görünür
Ele geçen saadet n'olursa hor görünür
Ağızdaki bir nimet çürük sakız görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

İnsanoğlu nedense doymak bilmez bir açtır
Elin tarlası bitek, kendininki kıraçtır
Elin keçe külahı kendi gözünde taçtır
Nasıl bağıryanıktır, hele bir ağız açtır
Kendi karısı kuru, kızı cılız görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

Yeni yeni adamlar çıkar, haberimiz yok
Onların arasında bizim hiç yerimiz yok
Amcamız, dayımız yok, demek değerimiz yok
Fakat bundan ötürü asla kederimiz yok
Onların hünerleri bize yavuz görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

Devletin sofrasına çökmüşler devlet gibi
Kapışırılar babadan kalma bir servet gibi
Bütün hısım akraba aramızda set gibi
Karşıdan bakıyoruz biz üvey evlat gibi
Başlarında kel olsa bize yaldız görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

Hamdolsun esir değil, vatandaşız bizler de
Bol bol nefes alırsız hürriyetle her yerde
Kimseye sır vermeyiz, derdimizi gizler de
Fakat bizim lokmamız büyür o aç gözlerde
Şerbet içsek şampanya, ayran kırmızı görünür
Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

77. Sayı Temmuz 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Tasarruf Tedbirleri

◆ Mehmet Gözükkara

Yoksullara salma salın
Azdan tasarruf edelim
Az konuşup suskun kalın
Sözden tasarruf edelim

Canı yanan ağlamaya
Karaları bağlamaya
Yürekleri dağlamaya
Közden tasarruf edelim

Koyun kuzu meleşmesin
Aslan payın üleşmesin
Pehlivanlar güreşmesin
Dizden tasarruf edelim

Ayırmayın şucu-bucu
Herkes tutsun yıl orucu
Borç ile kapatıp borcu
Pozdan tasarruf edelim

Emekliler emeklerken
Suçu kadere yüklerken
Ölmeye sıra beklerken
Nazdan tasarruf edelim

Diklenince diken güle
Güç geldi şeydâ bülbüle
Ölü kefensiz gömüle
Bezden tasarruf edelim

Sayı, rakam, harf, kelime
Motif oldular kilime
Murat bekler dul Hâlîme
Kızdan tasarruf edelim

Kamaşmaz ekşiden diş
Hesap kitap asıl işi
Aramayın üçü beşi
Sizden tasarruf edelim

Türbelerde dilek tutun
Her ay bir mevlüt okutun
Aspirini yarım yutun
Dozdan tasarruf edelim

Orta direk direnmedi
Her gün kendi kendin yedi
Devletliler haklı dedi
Tuzdan tasarruf edelim

Şiir gerçek yürek teri
Güve yedi güfteleri
Örselemen perdeleri
Sazdan tasarruf edelim

Gözükkara'm yaşlanıyor
Doğru sözden taşlanıyor
Ağustosta kışlanıyor
Yazdan tasarruf edelim

Nigâr Hanım Vay/Sekiz-Kaç Kitap İmzalasam?

◆ Tacettin Şimşek

Dönemin bütün şairleri gibi Fuad Şemsi de Nigâr Hanım'a şiir kitabını imzalama telaşındaydı. Fikir güzeldi de ne yazacaktı? Söz, Nigâr Hanım'a yönelince kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

(İlm-i nücuma göre elli sene sonra Orhan Veli diye bir şair çıkacak ve “Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel / Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu / Bu derde düşmeden önce.” diyecek.)

O gün, Hikmet Feridun'un bir yazısı geçti Fuad Şemsi'nin eline. Bir yazarın bir şaire nasıl kitap hediyeye ettiğini anlatıyordu.

İlgiyle okudu.

Yazı şöyledi:

Bir mehtap gezintisi sırasında şair Nigâr Hanım, gazetecilik üstadı muharrir Ahmet Mithat Efendi'ye,

“İmzalı bir eserinizi rica edeceğim, efendim.” dedi.

Ahmet Mithat Efendi de cevap verdi:

“Emredersiniz, hanımefendi. Derhâl takdim ederim.”

Nigâr Hanım, Ahmet Mithat Efendi ve ailesiyle pek samimî görüşürdü. Beykoz'daki yalıya gider, gecelerce kalırdı. Orada Nigâr Hanım'ın misafir geleceği günler için ayrılmış ve her zaman silinmiş, tertemiz duran bir oda vardı. Nigâr Hanım'ı Ahmet Mithat Efendi ve bilhassa ailesine bağlayan dostluk rabitalarından, müşterek zevklerinden biri de musiki merakıydı.

Zira Ahmet Mithat Efendi'nin Beykoz'daki yalısı bir nevi konservatuvar gibiydi. Aile mensuplarının her biri ayrı ayrı musiki âletlerini hakikaten pek üstadane çalarlardı. Bir araya geldikleri zaman nefis fasıllar yaparlardı. Nigâr Hanım da son derecede musiki meraklısı olduğu için pek güzel bağdaşmışlardı.

Diğer taraftan şairle muharrir arasında karşılıklı bir takviye hissi vardı. Ahmet Mithat Efendi onun büyük bir şair olduğuna inanmıştı. Nigâr Hanım,

Ahmet Mithat'ın emsalsiz veludiyetine, okutma kabiliyetine hayrandı.

Ahmet Mithat Efendi ailesiyle aralarındaki müşterek zevkler yalnız musikiden ibaret değildi. Nigâr Hanım'ın en büyük eğlencesi deniz ve sandal gezintileriydi.

Ahmet Mithat Efendi ve ailesi, ahabplarıyla beraber daima meşhur çatanaya ve kayıklarıyla büyük Boğaz gezintileri yaparlardı. Bunlara sık sık Nigâr Hanım da bilhassa davet edilirdi.

Ahmet Mithat'ın bu gezinti partileri bazen bir hafta sürerdi. Yani misafirler Beykoz'daki yalıya gelirler, bütün bir mehtap zamanı kalırlardı. Gündüz-lü geceli yapılan gezintilerde mehtap zamanından mümkün olduğu kadar istifade edilmesi için aynı haftada iki üç kere çıkılırdı. Mehtap zamanları yalının en kalabalık olduğu günlerdi. Yalnız Nigâr Hanım, asabı yorgun ve daimi baş ağrıları, uykusuzluk içinde bulunduğu için, pek arzu etmesine rağmen, diğer misafirler gibi haftalarca kalamaz, bir iki gecenin sonra yalısına dönerdi.

İşte bu gezintilerinden birinde Nigâr Hanım Ahmet Mithat Efendi'den bir kitabını istemişti. Bir gün sonra Nigâr Hanım, Mithat Efendi yalısından Hissar'daki kendi yalısına dönmüştü. Gece misafirliklerinden dönüşlerinde ne kadar eğlenirse eğlensin, ne kadar rahat ederse etsin, daima bir yorgunluk duyardı. O gece erkenden yatıp uyudu.

Ertesi günü uyandıği zaman biraz sabah keyfi yapmak ve bu nispeten erkence saatte Boğaz'ı seyretmek için yalının penceresinin kenarına oturmuştu. Birdenbire uzaktan Ahmet Mithat Efendi'nin meşhur çatanası belirdi. Beykoz istikametinden suları yara yara geliyordu.

Bu, Nigâr Hanım'ın biraz tuhafına gitmişti. Zira bir gün önce Ahmet Mithat Efendi ve arkadaşları birçok gezintiler yapmışlardı. Dinlenmeden, ara vermeden, hem de sabahın oldukça erken saatinde bu tarafa doğru bir yeni gezinti!

Ahmet Mithat Efendi'nin çatanası yaklaştı, yak-

laştı, yaklaştı. Ve tam kendi yalısının önüne kadar geldi. Çatana kısa bir manevradan sonra yalının rıhtımına yanaştı. İçeriden çarşafli bir hanım çıktı. Bu, Ahmet Mithat Efendi'nin zevcesi Servet Hanım'dı. Arkasında iki de uşak vardı. Bu uşaklar birer denk taşıyorlardı.

Nigâr Hanım şaşırdı. Pek sevdiği Servet Hanım'ın bu denklerle işi neydi? Hemen aşağıya koştu.

Ve o zaman aralarında şöyle bir konuşma geçti:

Servet Hanım,

“Buyurunuz efendim. Bunlar sizin. Ahmet Mithat Efendi'nin hediyeleri.”

Nigâr Hanım iki denk karşısında hayrette kalmıştı.

“Teşekkür ederim. Bunlar nedir, efendim?” diye sorunca Servet Hanım cevap verdi:

“Kitap, efendim. Kendisinden kitabını istememiş miydiniz? Bizim efendi eserlerini gönderdi.”

Evet, tam 160 cilt kitap, risale vesaireden ibaret olmak üzere iki denk dolusu eser!

Ahmet Mithat bu! “İmzalı bir kitabınızı rica edebilir miyim?” diyen bir ahabına, bir dostuna böyle ancak iki denkle mukabele edebilirdi.

Denkler açıldı. İçlerinde neler yoktu ki? Hemen hemen, Ahmet Mithat'ın bütün külliyatı: Hasan Mellah, Hüseyin Fellâh, Dünyaya İkinci Geliş, Çengi, Müşahadat, Felâtun Bey ile Rakım Efendi, Dürdane Hanım, Paris'te Bir Türk, Yeniçeriler, Yeryüzünde bir Melek, Karnaval, Bekârlık Sultanlık mı Dedin?, Papazdaki Esrar, Amerika Doktorları, Eski Mektuplar'dan tutun da tercümelere kadar...

Bu edebiyat tarihimize geçecek bir edebiyat fıkrasıdır sanırım. Bir muharririn kaleminin ne kadar verimli olduğunu bundan daha iyi gösteren dikkate değer bir vaka bulamadım. Kendisinden bir eseri isteniyor. Bir gün sonra bir kitap yerine tam bir kütüphane hediye ediyor. Muharrir böyle olur. Bu Ahmet Mithat Efendi külliyatı, Nigâr Hanım'ın fevkalâde bir surette yetiştirdiği oğulları [Salih Münir, Salih Feridun, Salih Keramet] için istifadeli olmuştur. Bütün Ahmet Mithat Efendi'yi oradan okumuşlardır.

Hâdiseyi üç noktaya işaret etmesi bakımından dikkate değer bularak kaydettik. Ahmet Mithat'ın veludiyetine karakteristik bir misal olması, Nigâr Hanım'ın yazı âleminde ne kadar sevildiğini göstermesi ve belki de bütün yeryüzünde iki büyük denk hâlinde, ithafli en büyük kitap hediyesi olması itibarıyla.

Ahmet Mithat Efendi, Servet Hanım vasıtasıyla Nigâr Hanım'a gönderdiği haberde bu hareketini pek nazik bir tarzda izah etmişti.

“Efendi” şöyle haber yollamıştı:

“Size göndermek hususunda eserlerim arasında, onlara karşı bitaraf olamadığım için, hiçbir seçme yapamadım. Hepsini olduğu gibi takdim ediyorum. Okumak hususunda lütfen siz bir seçme yapınız.”

Fuad Şemsi yazıyı bitirince ayağa kalktı.

“Besbelli Ahmet Mithat da Nigâr Hanım'a hayran.” dedi. “Şimdi ben ne yapayım? Yüz altmış kitabım olsaydı ben de hepsini imzalayıp bir çuvala doldurur, sırtımda Nigâr Hanım'a taşırdım. Ama yok. Şimdilik bir kitabım var.”

Kararını verdi. O da bir kitabından 161 tane imzalar, böylece “kırk beygir gücündeki yazı makinesi” lakaplı Ahmet Mithat Efendi'nin rekorunu geride bırakırdı.

Kalemlikten sadece önemli imzalar atmak için kullandığı lacivert mürekkepli dolma kalemini aldı. İlk kitabın kapağını özenle açtı. “Fuad Şemsi”nin devamına “den” ekini yapıştırdı. Altına ne yazacağını kara kara düşünmeye başladı.

Bacı Gardaş Gülüşerek Böyüdük

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Gırbaş edem biz de farklı değildik
Kıt kanaat gelişerek böyüdük
Yokluk vardı gardaş, görklü değildik
Yün yatağa doluşarak böyüdük.

Topraktı damımız saman dökerdik
Asılırdık goca loğu çekerdik
Beş gardaşla sofraya diz çökerdik
Bir kömbeyi bölüşerek böyüdük.

Akşam olur gaz lambamız yanardı
Bir sahana yedi gaşık banardı
Zemheride iliğimiz donardı
Bir yorgana ilişerek böyüdük.

Teneke sobamız çabuk geçerdi
Babam sabahana şovra içerdi
Kapının önünden çerçi geçerdi
Her yokluğa alışarak böyüdük.

Yırtık asbaplara yapardık yama
Tomusun gününde çıkardık dama
Yıldızlar altında uzanıp çime
Bacı gardaş gülüşerek böyüdük.

Helkelerle punardan su taşırdık
Gara gışta yalbırdaktık üşürdük
Fukaraydık amma gönlü hoş idik
Tarlalarda çalışarak böyüdük.

Çöp bebekler düşümüzü süslerdi
Çilli tavuk eşikliğe pislerdi
Anam bizi kuru tehnen beslerdi
Bir pançayı üleşerek böyüdük.

Mahallede çelik çomak oynardık
Gar yağardı ayaz vurur göynürdük
Cahal idik fokur fokur kaynardık
Kavga edip dalaşarak böyüdük.

Öğlenleri bulgur aşı yenirdi
Yağlı çepellere sifir denirdi
Sifir kaplar kayrak ile yunurdu
Çesmelerde buluşarak böyüdük.

Hırsızlık yoğudu kimse çalmazdı
Destursuz bir eve girip dalmazdı
Kız kısmısı kahkahayla gülmezdi
Ayıp bildik yılışarak böyüdük.

İmeceyle yapılırdı tüm işler
Kanevçeyle işlenirdi nakışlar
Derin idi o kaçamak bakışlar
Hülyalara dalışarak böyüdük.

Anamızdı tek varımız yoğumuz
Babamızdı sırtımızda dağımız
Nurgül'üm getti bak gençlik çağımız
Guzu gibi meleşerek böyüdük.

Böldürmeyiz

◆ M. Nihat Malkoç

Bu vatanın bekçisiyiz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.
Toprağın emekçisiyiz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Mahzun gözde yaş oluruz
Eşsizlere eş oluruz
Mazluma kardeş oluruz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Karanlığa doğan ayız
Kimsesize düşen payız
Dağılıp parçalanmayız
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Bayraktan alırsız esin
Biz ki düşmanınız ye'sin
Hainler heveslenmesin
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Anadolu, anayız biz
Millet temel, binayız biz
Hep bütünden yanayız biz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Alevî, sünnî kardeşdir
Hepsi birbirine eştir
Türkiye'miz bir güneştir
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Bayrağımızı koruruz
Haini baştan vururuz
Bölene karşı dururuz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Bu toprak kana doymuştur
Bağrına ateş koymuştur
Sağır sultanlar duymuştur
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Bayrağı namus sayarız
Öpüp başlara koyarız
Millî birliğe uyarız
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Yalnız ekmeği böleriz
Gözdeki yaşı sileriz
Halk gülerse biz güleriz
Böldürmeyiz, böldürmeyiz.

Patos

◆ Halit Yıldırım

Çiftçi dosyalarımı yaptırmak için İlçe Tarım Müdürlüğüne gitmiştim. Tarım Müdürü beni tanıır, sever ve sayardı. O da çok mukallit bir adamdı. Benim daireye geldiğimi pencereden görmüş olacak ki beni kapıda karşıladı ve beni odasında misafir etti. Ben işim var desem de ısrar edince müdür odasına girdim. İçeri girdim ki bizim avene de orada. Beni hemen başköşeye oturtular.

Kimler yoktu ki odada? İt Yaşar, Cavlak'ın Yelpirik Savaş ve diğerleri...

İt Yaşar geçen ayki hadiseden dolayı bana gıcıklanmış olacak, beni küçük düşürecek eski meseleleri gündeme getirdi ki adres yine Törrüd denen iblise dayanıyordu. Ağzını yaya yaya:

“İrfânî emmi yahu şu Gödek Arif'ten nasıl dayak yedin? Bir anlatsana!” demez mi?

Odanın içinde bir “ooo” sesi yükseldi. Öyle ya pehlivan yapılı, yıllarca sırtında küfe ile dünyayı taşımış eski külhanbeyi olan ben 1.50 metre boyundaki bir adamdan nasıl dayak yerim?

Yelpirik Savaş elini masaya vurdu.

“Yok devenin nalı? Daha neler! Dünyada inanmam. İrfânî emmi o sümsükten dayak yemez. Sen sanırım geçen seferki meseleden dolayı intikam almak istiyorsun. Yanlış bir istihbarat almışsın oğlum. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Diğerleri de benzer şeyler söyledi ama İt Yaşar bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandı. Kendinden emin bir şekilde:

“Benim kaynağım sağlamdır. İnanmazsanız sorun kendisine! Ayrıca ben kinci de değilim. O meseleyi unuttum gitti.”

İt Yaşar'ın kuyruk acısı büyüktü demek ki. Sinirlenmiştim:

“Lan sen nerden biliyorsun benim Gödek Arif'ten dayak yediğimi? Yaşın ne başın ne?”

İt Yaşar gevrek gevrek güldü.

“Biliyorsun seninle ilgili her şeyi ben Törrüd'den öğrendim. O seninle yasıt sayılır. Çocukluğu, gençliği sizin aranızda geçmiş. Bu olayı herkes bilmez ama ben öğrendim.”

Bu söz üzerine oradakilerin gözleri üzerimde buluştu. Artık ok yaydan çıkmıştı. Meseleyi anlatmazsam gurur yapmış olacaktım. Bu defa bu mikrop yalan yanlış anlatacağı yine ben madara olacaktım.

“Bu taşın altından da Törrüd çıkmasa şaşardım. Bu mesele benim çocukluğumda oldu. Oğlak gü-

düyordum ki siz de biliyorsunuz 8-10 yaş arasındaki çocuklar oğlak güderdi. Bu Arif denen hınzır da benden üç yaş büyük. Ben yaylada oğlak güdüyordum. Bu da keçi güdüyor. Oğlak ve keçi güderken birbirimize yakın güdüyorduk ama oğlaklar analarını emmemesi için sürüleri karıştırmamamız gerekiyordu. Bu mikrop sırf bizim azığımızı yemek için davarı bize yaklaştırdı. Çoğu zaman da benim azığın yarısını kendi köpeğine verir beni aç bırakırdı. O esnada oğlağın biri gidip anasını emince Arif ‘Sen oğlağa sahip çıkmadın.’ diye bana elindeki değnek ile başladı vurmaya. Ben ancak kafamı saklıyordum, o da sırtıma sırtıma vuruyordu. Sonra diğer arkadaşlar araya girince beni bıraktı ve ceza olarak sırtımdaki azığımı çekip aldı ve yine itine yedirdi. Ben ağlıyordum. Derken davarın sağma zamanı gelince rahmetlik anam elinde bakraçlarla göründü. Davarı sağdıktan sonra bana:

“İrfânî sen kaç gündür yıkanmadın. Benimle gel seni yıkayıp üstünü değiştireyim.” demez mi?

Ben paniklemişim:

“Ana sırtım kirli değil, esvaplarım da bir iki gün daha idare eder.” dedim.

Lakin anam beni dinlemediği gibi kolumdan tutup yakaladı ve yaylaya döndük. Ben ne kadar direndiysem üzerimi soyunca sırtımdaki dayak izleri ortaya çıktı. Anam rahmetli ağlamaya başladı.

“Seni kim dövdü?” diye sordu.

Ben konuşmak istemiyordum.

“Aynı dayağı bir de benden yemek istemiyorsan konuş, seni kim dövdü?” diye ısrar etti.

“Gödek Arif dövdü. Azığımı da o yedi. Kaç gündür bizim azığımızı ya kendisi yiyor ya da itine yediriyor. Biz aç acına akşama kadar gezip duruyoruz.” dedim.

Anam beni o gün ve ertesi gün davara salmadı.

Üçüncü gün davara gittim. Biz oğlakları köy yolunun sağında Gödek Arif de solunda güdüyordu. Ben Törrüd ve dayımın Bekir ile oğlak güderken Gödek Hasan ve sonradan eniştem olacak Ömer de karşı tarafta davar güdüyordu. Birden bizim köpek kulaklarını dikti ve havlayarak yola doğru koşmaya başladı. Biz ne oluyor diye yola doğru bakınca bir de ne görelim babam bir ata binmiş bize doğru geliyor. Bizim köpek Tomas, babama çok düşkün olduğu için kokusunu mu aldı ne yaptı babama doğru seğirtti. Babama şaklabanlıklar yapmaya başladı. Biz de babama doğru yürümeye başladık.

Bu arada Gödek Arif de babamı bizden önce gördüğü için yanına varmış atını tutuyordu.

Babam havadan sudan, meradan, ottan epey bir soru sorduktan sonra bize;

“Azıklarınızı açın bakıyım, yavan mı geziyorsunuz, aç mı kalıyorsunuz?” dedi.

Azıklarımızı açtık. Anam hepimize de omaç dürümü etmişti. Hepimizin de azığı aynıydı.

Babam birden Arif’in bileğinden yakaladı ve ona; “Arif senin azığınla İrfânî’nin azığı her zaman böyle aynı oluyor mu? Yani anası İrfânî’ye farklı bir şey veriyor mu?”

Arif yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı.

“Yok Hacı Dayı, bibim üç çobana da aynı azığı koyuyor. Ayrı gayrı yok.” dedi.

Babam Arif’in kolunu sıkıca kavradıktan sonra yine sordu.

“Peki madem öyle, sen niye her gün İrfânî’nin azığına ortak oluyorsun? Babalar yiyesice sen koca bir dürümle doymuyorsun da bu çocuk akşama kadar aç aç geziyor. Bir de onun dürümünün yarısını kendi itine veriyormuşsun, kendin de yemiyormuşsun. Bu ne demek oluyor ha! İtlere sabah akşam yal verilmiyor mu?”

Arif’ten tık çıkmıyordu. Babam sonra bana döndü “Sırtını soyun!” dedi. Ben utandığım için ağırdan alınca babam sert bir şekilde “Aç ulan sırtını!” dedi. Ben sırtımı açınca babam sırtımdaki mosmor değnek izlerini gördü. Bileğini tuttuğu Arif’e: “Ben senin neyin oluyorum Arif?” diye sordu.

Arif kıpkırmızı olmuştu. Yutkunarak;

“Dayımsın.” dedi.

Babam sakın sakın tekrar sordu.

“Ben senin dayın isem bu da dayının oğlu oluyor değil mi?”

Arif kekeleyerek;

“Ee, ee, evet dayı!” diye cevap verdi.

Babam Arif’in değneğini aldı.

“Bununla mı dövdün İrfânî’yi?” diye sordu.

Arif bu defa başını sallayarak evet cevabı vermiş oldu. Babam buna bir dayak çaldı amma vallahi biz bile korkudan altımıza edeyazdık. Bu Arif köpekler gibi yalvarıyordu ama babam;

“Ulan kitapsız, İrfânî sana vurma diye yalvarınca sen duydun mu?” diye bir iki daha çaldı. Sonra “Bir daha kendinden küçüklere ilişirsen kim olursa olsun gelip bu dayağın iki mislini atmazsam adam değilim.” dedi ve atına binip yaylaya bile uğramadan köye geri döndü. İşin aslı bu! Aradan zaman geçince biz de ekeleştik Arif’i geçtik. Bizim Gödek Arif ile aramızda bir daha böyle bir şey olmadı.”

Ben hadiseyi anlatınca İt Yaşar pis pis sırıtarak

tekrar sordu.

“Senin dayak yediğini Hacı ebeme kim söylemiş? Hatta Hacı dayımı kim çağırmış köyden biliyon mu?”

Ben yine şaşırılmışım. Hiç bu iş üzerine düşünmemiştim.

“Anam beni öyle görünce babama haber salmıştı, kim söyleyecek başka?” dedim.

Yaşar yine sırıtarak;

“Sen bilemiyon İrfani emmi. Törrüd önce anne haber vermiş sonra da köye gidip Hacı dayıma olanları anlatmış. O da gelip Arif’e haddini bildirmiş. Senin anlayacağın seni Gödek Arif’ten Törrüd kurtarmış. Sen ona kızıyon emme bunu bil de nankörlük etme!” demez mi?

Sinirlerim tepeme çıkmıştı;

“Ulan ben Törrüd’e ne nankörlük etmişim de iki de bir bu mendeburu önüme getiriyorsun. Madem onu bu kadar çok seviyon git onunla otur kalk. Ne diye benim ayaklarıma dolanıyon!” diye çıktım Yaşar’a.

İt Yaşar bu zılgıtı yiyince birazcık bozuldu.

“Ben bir kötülüğünü görmedim. Amacım aranızı bulmak. Bak biz onunla ticarete girdik. Ufak ufak araba alıp satıyok.”

Yaşar ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

“Şeytan görsün yüzünü. Onun girdiği işten hayır gelmez. Sen de kendine dikkat et. Bana hakkınızda pek de iyi haberler gelmiyor. Demedi deme!” diye uyardım onu.

Yaşar elini sallayarak;

“Boş ver be emmi, onlar bizi kışkanıyor.” dedi.

Bu arada İlçe Müdürü araya girdi.

“İrfânî emmi bir dayak hadisesine de ben şahitlik ettim. Memuriyetin başında Urfa’nın bir kazasına atanmıştım. Orada Maho Ağa diye yaşlı bir ağa vardı. Ağadan birileri haraç istemiş, ağa da bunları def etmiş başından. Lakin aradan bir ay geçmiş adamı Urfa’ya giderken pusuya düşürmüşler. O da pusuya düştüğü hâlde bu herifleri tek tek haklamış. Bununla da kalmamış kazaya dönünce hadiseyi bir dedektif gibi araştırmaya başlamış. Sonunda bu pusuyu atanları, attıranları, kendisini izleyip o gün saat kaçta şehre gitmiş, orada nerelelere girip çıkmış, geri saat kaçta dönmüş bu istihbaratları yapanları da tek tek tespit etmiş. Ben bile tesadüfen bu sorguların birine şahit oldum. Adam heriflere bir dayak attı ki vallahi ben bile korkudan birkaç gece uyuyamadım. Hatta bu işin başındakileri diri diri patosa attırmış diye halk arasında bir şayia dolanmaya başlamıştı. Zira adamları bir daha o havalide gören olmamış, alayı pılıyı pırtıyı

toplayıp terki diyar etmişler. Eee naparsınız, boşuna dayak cennetten çıkma dememişler! Bazen haddini bilmeyene haddini bildirmek de gerekiyor. Hatta askerde komutan askerlere sormuş İslam'ın şartı kaç diye. Onlar da beş deyince komutan "Yok bilemediniz, İslam'ın şartı altıdır. Altıncısı da haddini bilmeyene haddini bildirmektir." diye cevap verir. Ben de böyle olduğunu düşünüyorum."

Bizim Yaşar muhabbetten hoşlanmamış olacak ki müsaade isteyip kalktı. Biz de sohbet eşliğinde çaylarımızı yudumluyorduk ki dışarıdan tangir tungur bir ses geldi. Ben de boş bulunup:

"Aha bizim Yaşar'ı patosa attılar." deyiverdim.

Odadakiler gülmekten yerlere yattı.

Aradan birkaç gün geçmişti. Ziraat Müdürü de olmak üzere geçen günkü ekip ile kahvede oturduk ki Yaşar kafasında bir şapka, eli yüzü mosmor olmuş bir şekilde önümüzden geçti. Bizimkiler hemen önünü kesip onu masaya zorla oturttu. Baktık herifin şaftı kaymış. Kaşında koca bir dikiş izi, gözler morarmış, eli yüzü şiş! Kafasındaki şapkayı çıkarınca altından imamın sarığı gibi bir sargı çıkmaz mı?

"Ne oldu sana oğlum?" dedim.

Yaşar daha ağzını açmadan Cavlak'ın Savaş cevap verdi.

"İrfani emmi Yaşar'ı patosa attılar demiştin ya bak gerçekten patosa atmışlar." demez mi?

Biz gülmekten yerlere yatarken Yaşar şaşkın şaşkın sordu.

"Ne patosu yahu? Geçen gün birisine araba satmıştık. Lakin arabada sorun çıkmış adam arabayı bize geri teslim etmiş parasını istiyordu. Törrüd parayı verdim deyince ben de inandım. Meğer adama 'Senin arabanın parasını Yasar aldı. Sen parayı ondan alacaksın demis. Yasar bana da adamın borcunu ödedim demisti. Demek ki vermemiş.' diye benim üzerime salmış. O gün adam beni takip etmiş. Ziraat dairesinden çıkınca beni bir güzel benzetti. Daha önce bana dediğin gibi Törrüd yaramaz adamın tekiymiş İrfânî emmi. Bir elime geçirirsem ben de onun kafasını, gözünü karacağım. Lakin bu patos meselesini anlayamadım. Patos derken?"

Bu sözler kahvedekileri daha da coşturmuştu. Herkes gülme krizine girmişti. Benim ağzımı açacak takatim kalmamıştı. Biz gülmekten karnımızı tutarken Ziraat Müdürü ona patos hikâyesini anlatıyordu.

Suni Oldu

◆ Kadir Köse

Günden güne doğal insan bittikçe
Duruştan tavıra tarz suni oldu.
Söyleyen söyleme riya kattıkça
Sevgiden övgüye arz suni oldu.

Yün ile pamuktur kumaşın eşi
Polyester bunları etti saf dışı
Terzi savar iken baştan dikişi
İğneden ipliğe bez suni oldu.

Kopyacılık arttı özlere sindi
Asılın yerine müsvedde kondu
Esaslar kovuk bir ağaca döndü
Değerler bozuldu baz suni oldu.

Avarelik laklak ile birleşti
Anlatıma lafazanlık yerleşti
Kelamda doğruyu bulmak zorlaştı
Tantana içinde söz suni oldu.

Gülmek ne güzeldi, içtenlik vardı
Artık o içtenlik mazide kaldı
Sahteleşen gülücükler çoğaldı
Gülüştten mimiğe yüz suni oldu.

Yüreklerde diğerkâmlık çalındı
Ve yerine bireysellik konuldu
Biz'likten ben'liğe nakil olundu
İçi boşaltılan biz suni oldu.

Gıdalar hormonla edildi şişman
Bu şişman gıdalar bünyeye düşman
Yiyen yediğine olurken pişman
Tahıldan meyveye muz suni oldu.

Nefsimizdir istekleri sürdüren
İradedir bir karara vardırıran
Yapılacak yanlışları durduran
Vicdanlar karardı öz suni oldu.

Zamzede Sükût

◆ Mehmet Osmanoğlu

*Merhum Abdürrahim Karakoç'a rahmet niyazıyla
İsyanlı Sükût Şiirine Nazire*

Dertlerini saydı hepsi yerinde
Tam dedi yutkundu, eğdi başını.
Kırılmış saçıyla baş ellerinde
Gam dedi yutkundu, eğdi başını.

Ayağını sürüp çıktı evinden
Kirlenmiş bir nefes çekti derinden
Bir damla süzüldü kor gözlerinden
Nem dedi yutkundu, eğdi başını.

Yürüdü manava içinde sızı
Mutfakta yok iken bulguru, tuzu
Yokladı cebini, bir de karpuzu
Ham dedi yutkundu, eğdi başını.

Yolunu düşürdü karşı bakkala
Baktı bakkalla zam girmiş kol kola
Girmedi, eşikte verdi bir mola
Hım dedi yutkundu, eğdi başını.

Çöktü omuzları döndü evine
Tek kaşı havada hanımın yine
Yine mi boş geldin boyun devrile
Kem dedi yutkundu, eğdi başını.

Bir yağmur başladı döküldü saçak
Titredi, dolaştı her iki bacak
Aman hanım tepemize uçacak
Dam dedi yutkundu, eğdi başını.

Ne arşını bilir ne de Halep'i
Karnını doyurmak Hak'tan talebi
Düşündü ki bunca derdin sebebi
Zam dedi yutkundu, eğdi başını.

Sahibinden Komik/On -Bip Bip-

◆ Mehmet Pektaş

(Açık-kara yayın ilkeleri gereği bu bölümdeki bazı yerler “bip”lenmiştir.)

Cengiz misafirlerini ofisine alırken gözlerini yummup tıpkı bir çiçeği koklar gibi derin derin birkaç nefes çekti. Bu harekete anlam veremeyen Yancı Mert patronuna sokuldu.

“Abi, hayırdır ne kokusu aldın?”

Cengiz’in yüzünde güller açmıştı, yönünü Mert’e doğru dönüp ellerini ovuşturdu:

“Para kokusu oğlum para!” Mert, biraz daha dikkatli baksa patronunun gözlerinde tıpkı çizgi filmlerdeki gibi dolar işaretlerini görecekti. Cengiz, para kokusunu özel eğitilmiş köpekler gibi en az kırk metre öteden alırdı, onun süper güçlerinden birisi de buydu. Daha önceden tanıdığı ve çeşitli işlerini gördüğü Bekir Usta, Sıvacı Abdullah, Kahveci Süleyman ve Hamdi’nin maddi durumlarını biliyordu. Bu yüzden para kokusunun kendi hâlinde bir emekli gibi görünen ama tam bir kirli çıkı olan Rasim Bey’den geldiğini anlamıştı. Hatta süper güçleri sayesinde onun yakın zamanda hanım tarafından sağlam bir mirasa konduğunu bile tespit etmişti. Ağzından salyalar aka aka hemen izzet ikrama başladı.

“Ne içersiniz?” diye sormak yerine “Kahveleri yemekten önce mi içelim sonra mı?” diye sordu. Misafirler yemek yememe konusunda diretince Cengiz, koşup kendi eliyle kahveleri getirdi, dili bir karış dışarda konuklarına ikram etti.

Kahveler içilirken boş durmuyor, Rasim Bey’i âdeta gözleriyle soyuyor, ceplerini boşaltıyordu. Çay kahve faslı bittikten sonra,

“Hayırdır hangi rüzgâr attı sizi buraya?” diyerek sözü açtı.

Bekir Usta, Rasim’i gösterdi:

“Rasim abi, bizim kahvenin müdavimlerinden. Bir derdi var çözse çözse Cengiz çözer dedik.”

Cengiz hemen atladı:

“Sen hiç canını sıkma Rasim abicim, hallederiz.”

Rasim Bey, gayriihtiyari kendisine Cengiz’i tavsiye edenlerin yüzüne baktı. Sonra Cengiz’e döndü:

“Daha sorunu bilmiyorsun ki.”

Cengiz, Rasim’in üstüne atlayıp tombul yanaklarından ısırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Sen emret canım abicim, her şeyi çözeriz.” dedi.

Rasim Bey, arkadaşlarının da işaretiyle söze başladı:

“Kiracımı çıkaramıyorum.”

“Ben çıkarırım.” dedi Cengiz.

Rasim Bey’in dilinin ucuna “Nah çıkarırsın!” demek geldi ama yuttu. Sakin sakin anlatmaya devam etti.

“Evladım kiracım hukuk profesörü. Mevcut kira kanunun taslağını da bu adam yapmış.”

Cengiz’in iştahı kabarmıştı bir defa. Rasim’in parasını yemeden rahat etmeyecekti:

“Gerekirse kanunu değiştiririz.” dedi.

Kahveci Süleyman:

“Yok devenin bale pabucu, o kadar da değil Cengiz.” dese de Cengiz gayet kendinden emindi. Telefonunu eline aldı:

“Bir telefona bakar.” dedi.

Misafirler bön bön birbirlerinin yüzüne baktılar. Rasim Bey hiç umudu olmasa da:

“Evlad bu işi çöz dile benden ne dilersen.” dedi.

Cengiz:

“Sen karışma Rasim abicim o iş bende.” dedi.

Misafirler gitmek için kalkarken Cengiz, Rasim Bey’e hemen bir kartvizit uzattı. Sadece onun duyabileceği bir tonla konuştu:

“Rasim abi, her türlü alım, satım yatırım işlerinde buradayım.”

Rasim:

“Oğlum ben bir emekli adamım ne alıp satayım bu yaştan sonra. Şu kiracıyı çıkaralım yeter.” dedi. Cengiz, Rasim’e iyice sokuldu:

“Hani hanım tarafından falan miras kalır, kimseye güvenemezsin. Etrafta yamyam çok, kafanı karıştırırlar, paranı elinden alırlar. Bana gel. Bu kardeşin en doğru yolu gösterir.” diyerek Rasim’e narkozu verdi. Rasim, kafası uyuşmuş hâlde arkadaşlarının kolunda ofisten çıktı. Hatta bir ara diğerleri Cengiz’le vedalaşmak üzereyken Rasim Bey’in kolundan çıktılar, adam düşeyazdı.

Cengiz misafirlerini uğurladıktan sonra iş telefonlarını kapattı, özel telefonunu da uçak moduna alıp oyun oynamaya başladı.

Yapılan işlerden yüzde alan Mert:

“Abi ne güzel çalışıyorduk, neden kapattın telefonları?” dedi.

Cengiz:

“Çalışıyorum zaten beni rahatsız etme. Git çay söyle bana” dedi. Burada aslında çalışan Cengiz değil, kafasındaki tilki sürüyüdü.

Tam bu sırada ofisin kapısı açıldı. Ortalık cınladı:

“Cengizzz!”

“Allah!” diye yerinden sıçradı Cengiz.

“Buse sen ne arıyorsun burada!”

Kadın, çantasından çıkardığı defteri Cengiz’e fırlattı.

“Ulan düzrü, ulan bip oğlu bip, ulan bip, ulan biiip biiip biiip biiip! Bir de bizim işe dünyanın en eski mesleği derler. Bu meslek senin gibisini görmedi şerefsiz! Veresiye defteri tutturdu bana ulan bip bip bip biiip!”

Buse, tekrar çantasını karıştırıp bu defa bir sustalı çıkardı:

“Kapat lan hesabı biiip!” diye bağırdı.

Cengiz, koltuğunda iyice büzüldü. Cüzdanından çıkardığı kredi kartını usulca uzanıp cılız bir sesle karşılık verdi.

“Kart geçiyor muydu sizde?”

Buse:

“Ulan bir de yanımda kart makinası mı taşıyayım?”

“Hayatım ben devamlı müşteriyim, bir sakın ol-san.”

Buse Cengiz’e iyice yaklaşp bıçağı gırtlığına dayadı.

Cengiz:

“IBAN’a atsam” diye kekeledi.

Buse, bir eliyle telefonunu çıkarıp IBAN’ı açtı.

“Gönder bipp!”

Cengiz telefon bankacılığına girip Buse’nin IBAN’ını birkaç rakam hatalı olarak yazdı:

“Açıklamaya ne yazayım?”

Buse:

“Bip bedeli yaz bip çocuğu. Bip bedeli!” diye bağırdı.

Cengiz, gırtlığına dayanan bıçağı elinin tersiyle hafifçe yana kaydırdı:

“Tamam yazdım, birazdan gelir. Sen hele şöyle bir otur güzelim.” dedi kibar bir sesle.

Buse, bu andan itibaren Cengiz’in yamuk yapamayacağını düşündüğünden onun gösterdiği yere oturdu. Sustalıyı çantasına attı:

“Ha şöyle ben paramı alırım!” dedi.

Cengiz:

“Alırsın hayatım. Senin elinden kimse kurtulamaz.” diyerek pozisyonunu düzeltti. Buse fark etmese de o anda psikolojik üstünlüğü de ele geçirdi.

Hemen kapının dışına sinmiş olan Mert’e seslendi:

“Mert oğlum Suat’a söyle bize kapiçino getirsin.”

Mert afallamıştı, kafasını kenardan uzatıp karşılık verdi:

“Abi, Suat’ta kapiçino ne arasın? Altı üstü çay ocağı...”

Cengiz, suratını sertleştirdi, kaş göz işaretiyle:

“Ne diyorsam onu yap. Selamımı söyle getirsin çabuk. Ağır misafirimiz var.”

Buse’nin gözü telefon bankacılığındaydı.

“Hani lan bip gelen giden yok!” dedi.

“Hayatım, bizim bankadan biraz geç düşüyor. Yarım saate geçer.” dedi Cengiz. Yarım saat onun için yeter de artardı bile. Bu sırada Cengiz’in zihninde ampuller peş peşe yandı. Hemen yerinden kalkıp Buse’nin karşısına oturdu.

“Aşkım seni bana Allah gönderdi. Seninle büyük bir iş çevireceğiz. Bir kiracı var, evden çıkmıyor. Doğru ona gideceksin, biraz cilve cümbüş... Adamı kafesledin mi bana bir telefon... Ben eşyalı bir dairenin konumunu atarım sana. Güreş anında sizi gizli kamerayla çekeceğim, gerisi bende. Dairede kamera sistemi falan kurulu zaten, sen bir şeyle uğraşmayacaksın. Uzaktan hallederiz kaydı, kuydu.”

Buse:

“Cüş cüş! Muhabbet tellallığına da mı başladın Çakal Cengiz?”

Cengiz, Buse’nin yanına geçip elini boynuna attı:

“N’olacak hayatım mesleğin değil mi? Parasını fazlasıyla alacaksın. Sana bu iş için helalinden...”

Buse’nin kaşları çatıldı:

“Helali haramı karıştırma şimdi.”

“Tamam, sana temizinden 10.000 lira.”

“Ulan 10.000 liraya ben... Tövbe tövbe... 200.000 Cengiz efendi.”

Yapamayacağı şeyler için söz vermede ve bol keseden atmada bir üstat olan Cengiz’in için sorun yoktu.

“Tamam hayatım 200.000 olsun. Bu kapiçinonun da de geleceği yok. Haydi sen hemen git de şu işe başla.”

Buse terslenecek oldu:

“Para gelmedi hâlâ Cengiz Efendi!”

Cengiz, telefonun ekranını Buse'ye doğru gösterip çekti.

"Gönderdim işte hayatım. Ben öyle şey miyim? Aşk olsun. İstersen dekont atayım."

Buse, Cengiz'in inandırıcı tavrı karşısında üstelleyemedi. Daha doğrusu bu kadar köşeye sıkışmış hâldeyken yalan söyleyebileceğini düşünmedi.

"Tamam tamam. Kim şu adam? Adresini ver."

Cengiz, Buse ile birlikte dışarıya çıktı. Bu sırada Buse'yi güzelce ikna etmeyi başardı.

"Adam, üniversitede profesör. Sen kendini öğrenci olarak falan tanıtırısın. Olmadı, insan vücudu zaten uzmanlık alanın. Nerede ne var bilirsin. Anatomi asistanıymışsın yeni gelmişsin falan fişmekan... Oradan yürürsün. Benim attığım para hesabına geçince de haber ver. Ben evhamlı adamım, içim rahat etmez."

Sokağa çıktıklarında Cengiz'in çevirdiği filmle rin müdavimi olan Mert de peşlerindeydi. Abisinin Oskarlık oyunculuğunu zevkle izliyor, alkışlamamak için kendini zor tutuyordu.

Cengiz, hemen bir taksi çevirdi. Buse'yi yanağına öpücükler kondurarak taksiye bindirdi. Taksinin tekerleri dönmeye başlamıştı ki Cengiz, kafasına inen çantanın acısıyla bağırdı:

"Yandım anam!"

Kuruyemişçi Arif'in leblebi kavurma makinesi ne tutunmasa yere düşecekti. Kafasını çevirdiğinde karşısında kız arkadaşı Eda'yı buldu. Beyninin duvarları aynı gün içerisinde ikinci defa bir kadın sesiyle çınlıyordu.

"Cengiz! Sen beni aldatıyor musun kim bu kadın?"

Cengiz, bir eliyle kafasını ovuşturuyor, bir eliyle de etrafta dönen yıldızları savuşturmaya çalışıyordu. Çanta tekrar havaya kalkınca iki bir darbeyi göze alamadığından,

"Hangi kadın hayatım?" diyerek zaman kazanmaya çalıştı.

Kadın tepindiği yerden:

"Biiip biiip! Hangi kadın olacak, biraz önce öperek arabaya bindirdiğin kadın!" diye bağırdı.

Cengiz, kaşla göz arasında yüzüne en saf maskesini takarak,

"Haa o mu asker arkadaşım." dedi.

Mert, filmin en can alıcı sahnesini yakından görmek için kuruyemiş tezgâhına iyice yaklaşmış, bir avuç da çekirdek almış çitliyordu.

Kadının gözleri büyüdü:

"Cengiz, sen bip misin? Gözlerimle gördüm, arabaya binen kadını oğlum. Ne asker arkadaş? Sen benimle bip mi geçiyorsun biiip!" diye haykırdı.

Cengiz:

"Vallahi asker arkadaşım hayatım, Mahmut. İstanbul'a gelince uğradı."

Kadın:

"Cengiz delirtme beni, neresi Mahmut bunun? Basbayağı kadın."

Cengiz canının acısıyla ağlamaklı:

"Dönmüş işte hayatım. Ne bileyim ben? İçinde varmış demek ki! O zamanlar da meraklıydı böyle kadınsı şeylere."

Cengiz, müthiş oyunculuğuyla olayların akışını bir anda değiştirirken Mert de donmuş kalmıştı, şaşkınlıktan avucundaki çekirdekleri yere bırakıverdi. Dudağının ucunda bir parça kabuk öylece kaldı.

Eda büyük bir şefkatle Cengiz'e sarıldı. Kafasını elleriyle kontrol etti:

"Ayy ben de ne sandım? Özür dilerim aşkitom. Çok canın yanıyor mu hayatım?"

"Aşk olsun hayatım. Ben öyle şey adam mıyım? Senden başkasına bakar mıyım?"

Cengiz, bir an düşecek gibi olunca Mert de koşup patronun koluna girdi:

Cengiz, Mert'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Bu ofisin ya ismini ya yerini değiştirmeyince bize rahat yok. Bugünden tezi yok, hemen bir yer aramaya başla. Çok göze de batmasın fazla kuytu da olmasın. Hatta mal sahibi ile papaz olmuş bir esnaftan devralırsak çok da kira vermeyiz. Senden haber bekliyorum. Hemen şimdi kaybol ve işe başla!"

Mert'in yüzü allak bullak olmuştu. Ofisten çıkarken kafasında uçuşan sorulara cevap aramakla meşguldü.

"Patron gerçekten mi ofisi değiştirecek? Mal sahibi ile papaz olmuş esnafı nereden bulacağım? Hem göze batmayacak hem de kuytu yerde olmayacak mekânı nerede? Ulan Cengiz abi senin var ya bip bip bip!"

Önce Hıı Derler Sana

◆ M. Hanefi Yılmaz

Nefsime ihtarname

Sakın düşme gaflete, imtihanın zor olur
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler
İkazla uyanırsın, söylenen söz kor olur
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Nefsinden emin olma, çok kendine güvenme
Geçmişini unutup, dertsiz güne sevinme
Bir gün sorgulanırsın, dostlarınla övünme
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Gülen yüzlere bakıp hoş söze aldanırsın
Yıllarca aranan dostlar buldum sanırsın
Gerçeklerle yüzleşir, yanlışları tanırırsın
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Aylar yıllar geçse de, mazini hiç unutma
Hoşgörü dünyasına, nefsinin hoş tanıtma
Hatalar söylenince, kalbi üzüp kanatma
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Düğün bayram seyranda, hediyeye dikkat et
Karşılık bekleyeni, beklemeveni fark et
Sürprizlere hazır ol, şaşma gafleti terk et
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

İster istemez dosttan birkaç lokma yemişsen
İzzet ve ikramına, hem teşekkür etmişsen
Karşılık veremeyip, uzun zaman gitmişsen
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Senden de aynısını isterlerse gücenme
Aradan yıllar geçse sakın bundan incinme
Meydan yiğit harcıdır şahlan keremden dönme
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Ne kadar dost olsan da açık bir kapı bırak
Küsme yanılmalarla, dostluğu bozar firak
Rahmet ile anmazlar, işte kabir son durak
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Yanlış anlaşılсан da, doğrulukta daim ol
Gönül kapın açık tut, cennetinde naim ol
Hatayı nefsinden bil, dostluğunda daim ol
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Yılmaz, ağır gelse de, haklı söze ne denir
En güzel bal dünyada, eski petekten yenir
Hatasız insan var mı, her şeye olma sinir
Önce “Hıı!” derler sana, sonra kulak çekerler

Şalaygoz mu Şampanya mı?

◆ Hikmet Kızıl

Geçenlerde bir markete girdim.

Malum hava oldukça sıcak, şöyle soğuk bir gazoz mu içsem, ayran mı veya şalgam mı?

Yoksa hepsini karıştırıp otantik bir isim vererek yeni bir içecek mi icat etsem diye düşündüm.

Şalgamın şal'ı

Ayranın ay'ı

Gazozun da goz'unu alırım.

Al sana yeni bir içecek: ŞALAYGOZ!

İçecek reyonunu bulana kadar kafamda önce bir şirket kurdum, sonra şirketimi halka arz ettim, sonra sermayemi büyüttüm, şirkete CEO atadım, yurt dışına ürünlerimi ihraç ettim derken; Mehmet Şimşek aklıma geldi!

Beni vergiye boğar, yaptığım her işi düşünme safhası dahil vergiye bağlar.

Mehmet Şimşek'i Erol Taş gibi kahkaha atarken üstüme vergi fatura koçanları fırlatırken hayal ettim.

"Hain düşman al sana vergi" deyip arkasından "muhahahahaha muhahaha" diye gülüyor!

Neme lazım şu an bunu düşündüğümü falan fark eder diye düşünmekten vazgeçtim!

Umarım 5 dakika hayal kurdum diye eve vergi faturası yollamazlar!

Hızlı adımlarla içecek reyonuna vardım.

Bakınırken birden şampanya, şarap şişesine benzer bir şişe gördüm.

Alışveriş yaptığım markette içki reyonu yoktu, "doktor bu ne" diye merakla bakınırken şampanya değil, şampanya şeklinde özel günlerde patlatmalık gazoz yaptıklarını şaşkınlıkla öğrendim!

Bin yıllık güzel kına gecelerimizi bekarlığa veda partisine çeviren genç ve muhteris kızlarımızın şampanya patlatmalık düğünlere duyduğu özenti-nin sonucuydu bu şampanya biçiminde gazoz!

Müslüman ama batıl düşünce ve yaşantıya özen-tili genç kızlarımız eksik mi kalsın yahu!

Patlat gitsin n'olcek!

Kapitalist sermaye, gelinlik Müslüman kızları-mızın "dım tıs dım tıs" müzikler eşliğinde deli da-nalar gibi çılgınca dans ettiklerini görünce; eksik olan tek şeyin şampanya patlatmak olduğunu fark etmiş, içlerinde kalmasın diye bunu da piyasaya sürmüşler ne var bunda!

Yani nasıl olsa bir kere evlenecek eksik mi kalsın?

Eski kafalı atalarımız gibi Kur'an okuyup mev-lütlü düğün yapacak hâlleri yok ya!

Gelin ve arkadaşları o gün türbanlı olduğunu unutsun yahu, bir günlüğüne arkadaşları mutlu olmasın mı?

Canlı yayın yapıp çılgın ve hunharca oryantalist danslardan sonra şampanya patlatıp Hande Yener şarkıları eşliğinde delirmesinler mi?

Sonuçta bir kere evleniliyor!

Bir günlüğüne de Kırmen ve Kâtibin melekleri görmezden gelsin!

Ayrıca ne var ki bunda sonuçta alkolsüz şampan-ya patlatıp alkolsüz bira içiyorlar!

Helal dairesi içinde çağdaş ve modern bir düğün-de gerdan kırmasın mı gelin?

Gelinin arkadaşları çağdaş gelinlerin düğünleri-ne göre çağdışı bir düğünde boyun mu büksün!

Sonuçta herkesin imanı mükemmel mi sanki!

Kırk yılda bir eğlencenin dinle diyanetle, örf, ge-leneklerimiz ve milli kültür ile ne ilgisi var?

Müslüman olunca çağdaş olunamaz mı?

İlimde, irfanda, sanatta; hayatın her alanında mensubu olduğumuz İslam, medeniyetini zirvelere taşıyan muazzam bir kültür olsa da düğünler ko-nusunda genç kızlarımızı tatmin edecek durumda değilmiş demek ki!

Yazımıza son vermeden piyanist şantör kardeş-i-mizden bize ormantik bir şarkı çalmasını istirham ediyorum:

"Nikahına çağır beni sevgilim" den girip, erik dalına; oradan da mezdekeye bağlarsın!

Kapanışta "seher vakti bülbüller" ile bitiririz dü-ğünü.

Haydi oturmaya mı geldiniz yahu, çocukları pistten alalım!

Son olarak şunu da belirtip huzurlarınızdan çe-kiliyorum;

Aristo diye yobaz ve gerici bir filozof şöyle demiş:

"En bedbaht millet, kaleleri ayakta iken kültürü ve ahlakı harabe olan millettir."

Gördün mü?

◆ Memik Kömekçi

Deve düze çıksın diye beklerken
Başımıza neler geldi gördün mü?
Vergi yükü ağırlaştı denklerken
Külhancılar saçın yoldu gördün mü?

Sarpa sardı dağın yolu zorlaştı
Alev sardı yüreğimiz korlaştı
Yorgun düştü koca kervan horlaştı
Uyanmadan akşam oldu gördün mü?

Çiğ süt emdi insanoğlu beşerdi
Yosun tuttu tüm kayalar yeşerdi
Çakmak çakmak ela gözler yaşardı
Göv göcekler hepten soldu gördün mü?

Koca kervan ağır aksak yürüdü
Düz ovada postu kurtlar sürüdü
Ulu dağda donmuş buzlar eridi
Kılavuzlar salda kaldı gördün mü?

Kara talih kör kaderin kurbanı
Sel götürdü örtemedik yorganı
Doladılar boynumuza urganı
Sehbacılar haber saldı gördün mü?

Yazarım ben bahtım kara, dilim lâl
Böyle gelmiş böyle gitmez böyle hâl
Köşkeröğlu her satırda bir melâl
Yazar iken fena daldı gördün mü?

Gönül Nasihat Dinlemez

◆ Mustafa İmir

Ne izahat ne tembihat
Gönle beyhude nasihat
Söylersen sende kabahat
Gönül aklı dünden yener.

İç sesi boşa ünlemez
Durup dururken inlemez
Gönül nasihat dinlemez
Gönlü dizginlemek hüner.

Ne dinginleşip durulur
Ne koşturmaktan yorulur
Ne kabahati sorulur
Israrla inada biner.

İçinde yanıp korlaşır
Akıl, sağduyu darlaşır
Baş edebilmek zorlaşır
Yoluna gül dökseñ çiğner.

İmrendiğı zamanlara
Uğradığı limanlara
Anlam yükler dumanlara
Hoş havası ruha siner.

Belli belirsiz niyeti
Müphem kalır mahiyeti
Başa derttir nihayeti
Ruhta yanar ruhla söner.

Yağınca başa kırağı
Gözde tüter gençlik çağı
Mevsimsiz yeşerir bağı
Beğendiğı dalda tüner.

Koyduğun sınıra uymaz
Aklın dediğini duymaz
İç güzelliğine doymaz
Devranı kendince döner.

Ne ararsan var gönülde
Yanışlık bulur bülbülde
Bazen kusur görür gülde
İpsiz kör kuyuya iner.

Üstüne gitsen darılır
Narindir kolay kırılır
Yarası müşkül sarılır
Kendi coşar kendi diner.

Başka dilde yok tekabül
Onsuz ruh tanımını müşkül
Engin, dingin, zengin gönül
Karanlık dünyada fener.

Belli ki gönlünle derdin
Güzel nasihatler verdin
Sanma ki murada erdin
Sen ne önerirsen öner.

Gönül tatmin olmaz azla
Gönlüne yüklenme fazla
Mümkün olduğunca nazla
İmir gönle neler dener.

Gibisin

◆ Yemliha Gürlek

Baştan mı yaştan mı dertten mi böyle
Bir ilişkin olmaz şehirle köyle
Gaf mısın saf mısın, hâlin ne öyle
Selin önündeki saman gibisin.

Doru attan inip kalmışsın yaya
Hiddeti şiddeti atmışsın suya
Gönlünden yüzüne aksetmiş hayâ
Dağlarda yas tutmuş duman gibisin.

Bazen hırçınlaşır bazen de sakın
Eski hatıralar aklına yakın
Saflığa salaklık yakışmaz lakin
Dibi görünmeyen umman gibisin.

Her işinde bin bir telaş acele
Bilmesen de gidiyorsun ecele
Hele şu maziyi dön de incele
Her şeyi çiğneyen zaman gibisin.

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/dört

◆ Hacı Musa Tuncer

Herkes suspus vaziyette eve geldiler. Zaten evler yan yana olduğu için hiç ayırım yoktu. Yine çardağa çıktılar oturdular, vakit bayağı geçmişti, ordan burdan biraz daha laf ettiler, uyku saati gelmişti.

Ulak Mulla:

"Emmiler bağa müsaade, hepiciinize eyi geceler" dedi. Çardaktan ayakkabısına doğru ayağını salındırırken, "İremzi emmi o iş n'oolacak, sabah dutacaam bir işim var mı?" dedi.

Köstek Remzi:

"Var" dedi, devam etti, "Yarin Allah izin verirse yukarı köye gediyou, Kepir Gadir'e, hanimi Delemin'e, gelinniğimiz Leyli kızımıza selamlarımızı eletiyou, diyou ki ne; 'İremzi emmimgil horantacak cümee günü ağşam hayırlı bir iş uçun size eleceğemiş diyeceğen, annadı?"

Ulak Mulla:

"Pekiinci tamam. Sen gaygeyleme emmi, o iş gulay." dedi, gitti.

Gecenin karanlığı, bütün dertleri, tasaları, yorgunlukları silip süpürürken köyde yeni bir güne horoz sesleriyle uyanıldı. Henüz güneş doğmadan, ocaklıkta, odun ateşinde kaynayan malta çorbasının mis kokusu bir yana, konu komşulardan gelen gümbür sesleri ve yayık ayrı bir yana, mayalı tandır kömbesinin kokusu bir yana, yufka ekmek yapan komşuların taze yağlı, sıcak bazlama göndermeleri bir yana, doğanın güzelliği, her evin önündeki çardaklar, bahçeler bir yana... Hayat yine her günkü gibi başladı.

Ulak Mulla, erkenden, heyecanla kalkmıştı zaten. Dilinde kaydalı bir ısıklık sesiyle, önce sakal traşını oldu, giyindi. Çardağın direğinde mihna asılı olan çatlak aynaya önce yakından baktı, bıyığını kıvırdı okşadı sevdi, saçlarını taradı, sonra uzaktan yan yan baktı, bir sağına bir soluna tekrar döndü baktı, kundurasını parlatıp giydikten sonra da inek sağan hanımı Perişan Perihan'a sertçe seslenerek:

"Gız Perihaan! Ben gediyoum ha, gasabıya da urarım böğön, bir ısmarcın neem varısa de ha!" dedi.

Perişan Perihan, kucağındaki sahan tasına inekten süt sağarken çömelmiş vaziyette, ineğin partacının arasından ağız bakarak:

"Dağnamazı neriye gediyou bire herif? Heç mi evde durman bu sen? Dün ağşam gelmedii o soykalar galasıca gasabadan? Ged ged gişilerin seni begliyo! O moturunan bir gün bir yardan aşşaa tuvallanın

amma naakit tuvallanın bilmiyom. Ha unudma çaçağa bir öynüglüg al da baarime dikeyim. Asbabı da galmadı ya, onu da bir geddiinde alın. Aha okul geliyo, şurada ne galdı? Oba ne der yongsa." dedi.

Ulak Mulla, kırmızı Jawa motorsikletine doğru yaklaşırken

"Temam tamam alırıg." dedi ve motora bindi, motorun aynasında bakıp saçını düzledikten sonra ayağıyla motoru çalıştırdı. Motorun arkasına doğru eğildi baktı. Motorun eksozundan çıkan ses, tane tane yere, toprağa vurdukça toz kaldırıyordu ki bu Ulak Mulla'nın en çok hoşuna giden bir durumdu. Sonra kornaya bastı, "düt" demesiyle aldı yatırdı tepesi yukarı. Motorsikletin sesini duyanlar hiç bakmadan, "Aha Ulak Mulla gediyo." dediler. Çünkü köyde tek motorsiklet Ulak Mulla'da var. O kaybolup, motorun sesi kesilinceye kadar ardından temaşa ettiler hatta susadaki tozu, dumanı, benzin kokusunu içlerine çekerek.

Ulak Mulla, gece yatarken planını kurmuştu. Motoru doğru Cuma'nın olduğu yere, Goca İbrahim'in değirmenine sürdü. Cuma'dan müjdelik alacaktı çünkü. Yel gibi, yarım saatte değirmene vardı. Önce kornaya basıp motordan indi. Şöyle bir silkelendi, saçını başını düzenledikten sonra,

"İrbaam emmiii, İrbaam emmiii..." diyerek, birkaç kez seslendi. Fakat duyan hiç kimse olmadı. Değirmenin etrafında sadece un öğütmeye gelenlerin eşekleri, katırları, beygirleri bağlıydı. Bu yük gölükleri, bu sese, boğazında torbalarıyla sessizce baktılar, Değirmen alabildiğince çalışıyor, kuvvetli de ses çıkartıyordu.

Ulak Mulla, tekrar bağırırdı, "İrbaam emmiiiiii, İrbaam emmiiii!" Yine duyan yok. Biraz sonra, değirmenin içinden sırtında bir un çuvalıyla bembeyaz bir adam çıktı dışarı.

Ulak Mulla hemen,

"Gardaş ben Cümee'yi arıyom Cümee'yi. O burda olacak, o buruya geleli tamı tamına dört gün oldu, geldiği beygir bağ şo kesmenin debeninde baalı. Heç görmedii onu?" dedi.

Her tarafı un içinde; saç, sakal, üst, baş bembeyaz olan adam sırtında un çuvalıyla aycak yukarı yekindi, bembeyaz kirpiklerin içinden bir göz;

"Needicin olen Mulla, Cümee'yi?" der demez.

Ulak Mulla, hemen sesinden tanıdı bu adamın

Cuma olduğunu.

"Vayy Cümee vay! Vallaa zor tanıdım seni Cümee, şükür buldum seni. Ohhh beee!" dedi.

Cuma:

"Ne o Mulla? Düüne mi gediyo? Bu üs başınan daermende ne işin işin var, hayırdır? Sööle baam." dedi.

Ulak Mulla gülen bir yüzle önce,

"Söölemem gardaş!" dedi. Sonra iki elinin auçlarını hızlı hızlı birbirine sürerek söölerim de otaa yol geldim gardaş, ööle hemen denmez. Baaşışım n'oolacak?" dedi.

Cuma, içinden düşünmeye başladı, kafasından bin bir türlü sorular geçti fakat ne olup bittiğini çok merak ederek,

"Yahu arkadaş, ne diyeceesen de! Zatan anam dinim a'alamış, tem dört günden berli daermende aç, susuz perme perişan olmuşum zatan, ne diyeceesen de! gurban oluyum. Demiyeceesen de beni işimden gücümünden algoyma Mulla. Ağere çok önemliyse çağbig de ki baaşışını oa göre veriyim." dedi.

Ulak Mulla:

"Ööle ufak defek baaşışinen bu iş olmaaaaz! Bir dakım elbise Cümee, bir dakım elbise isdiyom." dedi.

Cuma, içinden iyice meraklanarak,

"Yau Mulla allaaseen, bir dakımlık ne mücdesi gardaşım bu?" dedi.

Ulak Mulla:

"Diyom ha sıkı dur Cümee!"

Cuma:

"Offf Allah'ım sen baa sabır ver Ya Rabbi'm" der demez Ulak Mulla:

"Leyli" dedi, devam etti: "Leyli diyom saa Cümee. Leyli, Leyli!" dedi.

O anda Cuma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Acımsı bir sesle:

"N'oolmuş Leyli'ye Mulla, n'oolmuş Leyli'ye?" diye bağırды.

"Cümee! Bu Cümee günü angşam, baban Takoz emmim, horantacak gedip Kepir Gadir emmiden Leyli'yi saa isdiyeceglar o'olum saa, yaaa!" dedi, devam etti "Aha şindik gayınbaban olacag olan Kepir Gadir emmiile habar edmiye gediyo o'olum. Onnar, 'Leyli'yi isdemiye gelsinner!' demişler. Annadı?" der demez Cuma, Ulak Mulla'nın boynuna sarıldı. Ulak Mulla, "Dur Cümee" demiye kalmadan, Ulak Mulla da un tozuna belendi, bembeyaz oldu.

Cuma, sevincinden ne yapacağını bilmiyordu artık.

"Ulan Mulla, bu mücdene deve desen deve alırdım.

Tosun desen tosun alırdım. Bir dakım elbise ne ki, helalı hoş olsun saa." diyerek sevincinden gözyaşlarını tutamıyordu.

Cuma, "Allah Allaaaaah!" diyerek, Sevinç naraları atarak, başta Değirmenci Hacı İbrahim'i bulup elini öptü, sonra kucakladı, havaya kaldırdı, kirmen gibi döndürdü de döndürdü.

Değirmenci:

"Bre yavrım ben ehdiyar aa sakallı bir adamım, bağ başım ne'em döner, birtii hesablırag çevir dö'ösün dölü. Şindiyeçaa bugatlı sevinen bir insen görmedim. Görmedim dediisem hagat görmedim yeanim. Nediin bugatlı sevinen sen ki ne? Onu da annamış dağalım. Yongsa babangdan meres mi düşdü de butaa sevinion eydadı boglu seni?" derken, o an değirmencinin gözü duvarın kenarından oğrunca kendilerini izleyen Sünepe Süllü'yü fark etti fakat görmemişlikten gelerek kimseye de bir şey demedi. Amma içinde bir şüphe uyandı.

Cuma:

"Yog İrbaam emmim yog. Leyli'me gavişacaam Leyli'me. Allah izin verirse. Ver şu elii birdaa öpüüm." diyerek sevinçten uçarken bu durumu gülerek, mutlu mutlu izleyen Ulak Mulla:

"Cümee ben şindik dooru Kepir Gadir emmiile gediyo, sen de elii çağbig dut! Ben aşama habarı getiririm." dedi.

Cuma;

"Temam Mulla gardaş, aman bir yaanışlıg neem olmasın. Haa unudma Leyli'ye de benden oorunnacag selam eyle ha olur mu?" dedi.

Ulak Mulla, gülerek

"Temam ılan tamam" dedi. Jawa motoruna binmesiyle birlikte kayboldu.

Bu pozisyonları ve konuşulanları gizlice izleyen Sünepe Süllü, kafasını aşağı yukarı sallayarak;

"Ben saa edeeceemi biliyom Cümee." diyerek duvarın dibinden sıyrıldı, bir şey duymamış gibi oradan uzaklaştı.

Cuma, değirmendeki nöbet işini gün batımına doğru bitirdi, iki un çuvalını tek başına beygire yüklediği gibi akşamdan yola çıktı. Köy, yaya üç saatlık yol. Yol demeye de şahit lazım tabii ki. Sevincinden nasıl gittiğini dahi bilmiyor. Anası Bedirik Hürü'den detayları öğrenmek için can atıyor.

-devam edecek-

Olmalı

◆ Haşim Kalender

Bize kaşık çoktur çomça az size
Enseniz bir karış kalın olmalı.
Kanunlar çıkarıp koyun siz size
Millet sırtı çıplak yalın olmalı.

Nefisle şeytandır kuranlar ağı
İşi bitecekler yakıyor yağı
Karşısına varsa tutmaz ayağı
Dik duracak kadar halın olmalı.

Kim anlar kim dinler kime ne deyim?
İpotek altında şimdi her şeyim
Bir oda nemize yetmiyor beyim
Senin adalarda yalın olmalı.

Seçimlerde vurur demi davada
Bitene kadardır uçmaz yuvada
İmkânlar serili dağda ovada
Yetiyecek uzun kolun olmalı.

Gövde olacaksa olmuyor başsız
Garibim köylerde ekmeksiz aşsız
Meclisse hedefin dikensiz taşsız
Seni götürecek yolun olmalı.

Cıdalını çalar çoktur şebeğin
Şirketlere müdür doğsa bebeğin
Makamınla büyür iken göbeğin
Kapında şakşakçın kulun olmalı.

Adayken seçimde günahsız sabi
Çıkar da bakarım birbiri gibi
Kul hakkı tutmuşsa kazanın dibi
Kazırken yanmayan elin olmalı.

Yemesen ardında yesen önünde
Bilirsin üstünlük takva yönünde
Hakk'ın huzuruna mahşer gününde
Çıkacak yüzle ak alın olmalı.

Er olsan meydan yok, erce güreş yok
Kılıf da gerekli ye iç döleş yok
Varım diyor isen öyle beleş yok
Etrafta cüsseli delin olmalı.

Adasında terör başı yallanır
Aşikârdır meclisimde kollanır
İp yerine cariyeler sallanır
Şahsına yüzecek gölün olmalı.

Belki deyip saldıkc ocak mı sönsün
Birbirini yerken görmedin bönşün
Santral kurarsan beleşe dönsün
Binboğa'da esen yelin olmalı.

Dünya benim sandın Malik'te tapu
Cepte kuruş çıkmaz açık her kapı
Şuncu bunculardır sebebin topu
Aferine bir bağ gülün olmalı.

Bakın bütününe elinde asa
Vekili aslından koruyor yasa
Hırsızlık rütbedir soyulur kasa
Coştı mu yıkacak selin olmalı.

Kırk kat maaş ile emrinde çarşı
Dönen dolaplardır titreten arşı
Yiğitsen haksıza namerde karşı
Kalender diyecek dilin olmalı.

Geçip Giden Günlere (80'ler 90'lar)

◆ Ramazan Yıldız

Kundaktaki bebeğin, tahtadan beşiği
Köyün en inatçısı, evin boz eşeği
Huzurlu uyku yeri, yün yorgan döneği
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Çalan kavalın sesi, ne hoş tatlı müzikti
İnsanlar merhametli, sabırlı ve nazikti
Sigortalı iş varsa altından bilezikti
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Susmak küçüğe düşer, söz büyüğün hakkıydı
Gelinler çok konuşmaz, kaynana hep haklıydı
Uçurtmanın ipinde, hayallerimiz saklıydı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

En ufak dedikodu, mahalleye sızardı
Büyükler küçüklere, haklı yere kızardı
Gökyüzü duman kokar, sokakları tozardı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Mahallede bir olay, tüm herkesi bağlardı
Birisini vefat etse, tüm mahalle ağlardı
Somuna salça sürüp, bazlamayı yağlardı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Hiperaktif değildi, çocuk yaramaz şerdi
Tek göz tüplü ocakta, yemeğimiz pişerdi
Komşuda pişen yemek, komşuya da düşerdi
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Akşamları çay keyfi, seyrimiz Bizimkiler'di
Kömürlük depomuzdu, kışlık bizim kilerdi
Herkes neşe doluydu, yüzleri hep gülerdi
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Yıkıp da başlardık, haftaya hep pazardan
Ne dersler çıkarırdık, atılan her azardan
Mavi boncuk korurdu, kötü gözlü nazardan
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Televizyon renksizdi, çanakları antendi
Evlilikler hakiki, sevgileri kalptendi
Kredi haramdandı, harcadığımız ceptendi
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kar yağmur gecikmezdi, mevsiminde yağardı
Sabah akşam ahırda, inekleri sağardı
Küçük evlerimize, tüm sülale sığardı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kadınları hanımdı, adamları da beydi
Mahalle arasında, çocukları bebeydi
Evcilik, saklambaçtı, oyunlar körebeydi
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Evler gecekonduydu, duvar yığma betonu
Büyükler bereketti, nine dede tontundu
Telefonlar kulübede, büyük küçük jetonu
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Komşu komşusunun, külünü de kürürdü
Küçükler büyüklerin, hep ardından yürürdü
Büyük küçük birbirini, sayarak hoş görürdü
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kapılar hep açıktı, komşunun da eviydi
Önlüklerimiz tek renk, siyah ya da maviydi
Dostluklar ebediydi, arkadaşlıklar kaviydi
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kızların çeyizinde, süslü püslü nakışı
Uzundu gecelerimiz, soğuktu kara kışı
Korkutmaya yeterdi, büyüklerin bakışı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kaplarımız topraktan, güğümlerimiz kalaydı
Oyunlarımız türkölü, düğünlerimiz halaydı
Cebimiz delik ama hayatımız kolaydı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Bulgur pilavı cacık, soframızda azıktı
Alın teri emeği, helal lokma rızıktı
Karıncaya basılmaz hem günah hem yazıktı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Pazar alışverişi, erzak dolu torbayı
Kaşıklar ortaklaşa, batırılan çorbayı
Kışın vazgeçilmezi, o sıcak sobayı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Kap kacak tenceremiz, hepsi aynı raftaydı
Küskünlükler kısaydı, sadece söz laftaydı
Evlerimiz ahşaptı, pencereler tahtaydı
Bayram gecelerinde, gözümüz sabahtaydı
Hasretle anıyorum, geçip giden günleri.

Şeytanın Serzenişi

◆ Cahit Can

Benim adım çıkmış ama
İnsan benden daha şeytan.
Pabucumu attı dama
İnsan benden daha şeytan.

Artık ondan çok ırağım
Ustam insan, ben çırağım
O şeytandır, ben meleğim
İnsan benden daha şeytan.

Ona göre alnım çok ak
Hemcinsine kurar tuzak
Onun şerri benden uzak
İnsan benden daha şeytan.

Üfürürse insan eğer
Su istemez ocak söner
Her yol meşru; korkmaz, dener
İnsan benden daha şeytan.

Kafasında türlü hile
Hileleri gelmez dile
Tuzak kurar bile bile
İnsan benden daha şeytan.

Şu dünyaya ateş salan
Kurşun atıp canlar alan
Sanmayın ki bunlar yalan
İnsan benden daha şeytan.

Ters giydirdi külâhımı
Tahtan indirdi şahımı
Almayın hiç günahımı
İnsan benden daha şeytan.

Kardeş kanı akıtan kim?
Onlar çoktur, bense tekim
Can almak'çün olur hekim
İnsan benden daha şeytan.

Bulur ise bir an fırsat
Hayır gelmez; işler kesat
O hilebaz, büyük fesat
İnsan benden daha şeytan.

Besmele çek sonra başla
Zehir verir tatlı aşla
Beni değil, onu taşla
İnsan benden daha şeytan.

Yalan desen tomar tomar
Gafil olan hemen kanar
Bilmeyenler melek sanar
İnsan benden daha şeytan.

Sakın gitme arkasından
Uyma ona ağlar anan
Sanmayın ki melek insan
İnsan benden daha şeytan.

Karar verdim ben bu sabah
Şeytanlıktan caydım billah
Ona uyan olmaz iflah
İnsan benden daha şeytan.